

Morlaix

Direcció: Jaime Rosales **Guió:** Jaime Rosales, Fanny Burdino, Samuel Doux, Delphine Gleize **Països:** Espanya i França **Durada:** 124 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama
Interpretació: Aminthe Audiard, Samuel Kircher, Mélanie Thierry, Àlex Brendemühl...
Música: Leonor Rosales March **Fotografia:** Javier Ruiz Gómez **Distribuïdora:** A Contracorriente **Estrena a Espanya:** 14/03/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en francès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

La Gwen, una jove estudiant de secundària marcada per la mort recent de la seva mare, passa el temps amb el seu grup d'amics, on hi ha també el seu amant Thomas, un aprenent de forner. Quan el Jean-Luc, un estudiant parisenc amb vocació artística, s'instal·la a la zona, la Gwen no amaga el seu problema, com si tingués davant seu una decisió decisiva a la seva vida. Un dia, descobreix al cinema una pel·lícula que sembla inexplicablement inspirada en la seva pròpia vida. (FilmAffinity)

CRÍTICA

04/02/2025 - La nova pel·lícula de Jaime Rosales parla sobre el destí, l'amor i la inevitabilitat a partir d'un triangle amorós ple de possibilitats no explorades

Les primeres imatges panoràmiques de **Morlaix**, la nova pel·lícula de **Jaime Rosales**, ens traslladen al camp verd de la Bretanya francesa, amb les característiques cases de color torrat grisenc del poble homònim enclavades còmodament entre els arbres i l'herba. Els nostres nervis es van calmant a poc a poc al so de la suau música de piano de **Leonor Rosales March**, però és just aleshores quan el cineasta espanyol ens endinsa en un nou enquadrament visual en mostrar la seva protagonista adolescent, la Gwen (**Aminthe Audiard**), en un nítid blanc i negre mentre assisteix al funeral de la seva mare. Aquest canvi constant de mons és la característica més vistosa de **Morlaix**, que acaba d'estrenar-se a nivell mundial a la secció Harbour de l'IFFR.

No obstant això, aquest viatge en escala de grisos tampoc dura gaire, ja que tan aviat com la Gwen coneix el Jean-Luc (**Samuel Kircher**), el fascinant noi d'exuberant cabell llarg i ros que acaba d'arribar al poble procedent de París, el món se'ns torna a presentar en format 4:3 i en color. El xicot de la Gwen, en Thomas (**Alexis Keruzore**), s'inquieta per l'immediat apropament entre la Gwen i un Jean-Luc que resta importància a les interaccions entre tots dos i diu que són merament amistoses, mentre que en Thomas reacciona d'una manera gairebé inquietantment serena ("Puc almenys abraçar-te una última vegada?"), com si els records de la Gwen del passat estiguessin tenyits d'un to romàntic. Les fotografies en blanc i negre fetes durant un passeig amb vaixell i una acampada amb els amics de la Gwen i el Jean-Luc capturen novament la naturalesa efímera de la memòria: el que s'immortalitza en una sola imatge és només una instantània d'un tot sovint idealitzat.

Quan el grup va al cinema del poble, tot canvia. Igual que a l'inici de la pel·lícula de Rosales, tornem a veure imatges de Morlaix, però aquesta vegada també hi ha alguna cosa més. Els múltiples mons i realitats que el director ens presenta comencen a fusionar-se amb la pel·lícula que els adolescents estan veient, encara que no de manera directa o racional, ni tampoc mística. Rosales utilitza tots els recursos tècnics al seu abast per crear una cosa que, des d'un punt de vista experimental, de vegades sembla arbitrària, però que en general reflecteix de manera molt efectiva la manera com el món de la Gwen es remodela constantment i, per tant, reorganitza la seva manera de percebre'l. Què és això sinó el creixement de la ment adolescent?

Morlaix, a vegades, pot semblar massa artificial i fins i tot pecar de cursi, però tot sembla formar part del gran pla del director per fer-nos pensar d'una manera més *brechtiana*. Rosales aprofita l'arquitectura distintiva de la ciutat a favor seu, i ho fa situant les escenes més crucials al pont del viaducte que s'eleva sobre el poble, on la Gwen es veu obligada a prendre una decisió que ho canviarà tot. Amb aquesta elecció, el cineasta suggereix que potser hi ha alguna cosa en aquest lloc que ens atrapa –per a bé o per a mal– en un bell però tràgic cicle de records i nostàlgia.

Quan la, ja adulta, Gwen (**Mélanie Thierry**) retorna a Morlaix per tornar a perdre's pels carrers del poble, el director i guionista ens torna a transportar al món en blanc i negre de l'inici de la pel·lícula, com si volgués donar un darrer cop a la realitat i al pensament lineal. **Morlaix** ens treu de la nostra tendència a intel·lectualitzar de forma binària, ja que no es tracta necessàriament de la decisió dualista que la Gwen va prendre aquell dia al pont. Potser viuríem més a gust si féssim ús de l'univers de possibilitats que se'ns presenten en comptes de tancar-nos a una única opció.

Olivia Popp – cineuropa.org